

huorpaa en parlamentarisk Forsamling hæver eller hævder sin Anseelse udadtil, thi derved drivee man bort fra selve Salen det, som i Birkeligheden skal være vor Hovedgjerning, og borttager enhver Tillokkelse for Folket udenfor til at følge med vore Forhandlinger, thi disse yde da ikke den grundige, alsidige Overveelse af Gjenstandene og give ikke det Sammenstød af Meningerne, udaf hvilket den virkelige Sandhed skal gaa frem. Dog, det er jo blevet sagt os, og sagt os igaar ganske udtrykkeligt: „her er ikke Tale om nogen forudfattet Mening; tro dog for Himlens Skyld ikke, at vi ere „forpligtede“, fordi vi have sagt, at vi agte at stemme imod Finantslovens Overgang til 2den Behandling!“ Regjeringen har tilladt sig at have denne Formening. I den Udtalelse, der igaar blev oplæst af den høitærede Konseilspræsident, danner det saa at sige Udgangspunktet, at de 53 Medlemmer have indbyrdes indgaaet en saadan „Forpligtelse“ overfor hinanden. Den Dag, vi forhandlede om Beslutningens Forhandlingsmaade, hørte vi unegtelig ogsaa af det ærede Medlem, der den Gang var Ordfører for de 53 (Bojsen), at med Hensyn til Behandlingsmaaden var man ikke bunden, men med Hensyn til selve Beslutningen — ja, der erkjendte han, at man var bunden. Det ærede Medlem for Svendborg Amt: 3die Valgkreds (S. N. Hansen) sagde imidlertid igaar, at det maatte man paa ingen Maade tro; nei, de 53 vare „Forlagsstillere“, og man havde jo set saamange Gange, at Forlagsstillere selv havde fraslædt deres Forslag. Sa, desværre, mine Herrer! det have vi set faare Meget af, og jo stærkere Initiativet er blevet misbrugt i denne Sal, desto hyppigere have vi set Forlagsstillere forlade deres egne Forslag, der kom flyvende ind som Sommerfugle, der kun levede en enkelt Dag og saa forsvandt for aldrig mere at vende tilbage; der er enkelte Medlemmer, som i denne Henseende have et særdeles stort Synderegister. Men er det da et „Forslag“, her er stillet? Er det et „Forslag“, her foreligger med 53 Navne under? Nei, paa ingen mulig Maade. Det, der foreligger fra de 53, er en Tilkjendegivelse af, at de „under de nuværende Forhold agte at stemme mod Finantslovens Overgang til 2den Behandling.“ Dette kaldes ikke i almindelig Tale et Forslag, det kaldes en bestemt Tilkjendegivelse af en Hensigt, og da denne Hensigt blev udtalt, blev det tillige sagt, at de 53 ønskede, at Folkethinget forud for Behandlingen af det nævnte Forslag skulde vedtage „en med denne Hensigt overensstemmende Beslutning“. Nu er denne Beslutning bleven vedtagen af de 53 plus 1, og derved er det altsaa givet, at de Herrer fremdeles for at være i Overensstemmelse med sig selv maa blive ved og stemme mod Finantslovens Overgang til 2den Behandling. Og intet Menneffe kan heri se noget Andet end en gjensidig indgaaet Forpligtelse til at gjøre det. Vi hørte fremdeles igaar af det ærede Medlem for Svendborg

Amt: 3die Valgkreds (S. N. Hansen), at Beslutningen angaaende denne Afstemning var fattet i det private Møde, som han udtrykte sig, med stor Enighed, med en Enighed, til hvilken han sjælden havde været Vidne. Det var høist interessant for os at faae Noget at vide om, hvorledes Forhandlingerne føres bag de lukkede Døre, hvor vor Skjæbne i det Hele afgjøres, og jeg modtog derfor med stor Tilfredsstillelse den Oplysning, at Beslutningen var vedtagen med saa stor Enighed. Jeg tilstaaer dog, at det kom mig lidt overraskende, thi naar jeg ser paa de Navne, der ere opførte under Forlaget, og tænker mig om, hvorledes disse forskjellige Medlemmer have stillet sig her, for Nøgles Vedkommende i en lang Række af Aar, saa vilde jeg være tilbøielig til at sige, at, ihvorvel der er dem iblandt de 53, der visnok med Begeistring ere gaaede til dette Skridt, saa ligger det for os Andre nær at tro, at der er et ikke ganske ringe Tal blandt de 53, som først ere gaaede dertil efter adskillig Betænkning og endnu tænke paa det Forestaaende med stor Betænknelighed, og at ikke alle de 53 med lige stor Fribidighed indlade sig paa et Skridt, om hvilket de erkjende, at et saadant Skridt er ikke hidtil foretaget her, vel neppe i noget andet Land, og at det er svangert med store Farer. Men selv om vi ikke ved at gjenueengaa Navnene kunde i denne Henseende have Grund til at tvivle om, at Enigheden havde været i den Grad udpreget som anført, saa have vi offentlige og uforbeholdne Tilkjendegivelser, hvoraf vi vare berettigede til at slutte, at Enigheden ialtfald ikke har eksisteret, før man kom sammen; der foreligger offentlige Udtalelser fra ærede Herrer, der nu høre til de 53, som netop gaa ud paa, at der ikke kunde negtes Finantslovens Overgang til 2den Behandling (Modsigelse). Det er udtalt af Medlemmer, der nu høre til de 53, altsaa til Folkethingets Flertal, at en saadan Negtelse af Overgangen til 2den Behandling ikke vilde være hensigtsmæssig, og at man skulde opfatte dette Skridt imod Ministeriet til et senere Trin. Ligeledes foreligger der Udtalelser fra ærede Herrer, der høre til denne Side, om, at man maa ønske, at det vil lykkes „alle Paagjældendes gode Overlag“ at forebygge en „Strid om selve det Grundlag, paa hvilket det politiske Liv føres“; men det Skridt, som nu

Nettelser.

- Sp. 80, §. 20 f. n. „hule Theorier om Samarbeiden“ læs: „hule, yderlige Theorier isædtesfor Samarbeiden.“
 — 80, §. 19—18 f. n. „ere samlede i Folket“ læs: „ere samlede til at arbejde sammen.“
 — Sp. 127, §. 18 f. o. „Krigsrettens“ læs: „Rigsrettens.“